

må jeg konstatere, at min mest talentfulde politiske modstander er mine egne tidligere udtalelser.

Det er selvfølgelig interessant at interesse sig for 1998. Det gør jeg også gerne, men synspunkterne om 1998 er løstrevet fra det virkelige liv. Dengang var situationen, at våbeninspektørerne havde givet op på grund af chikane fra Iraks side, en helt anderledes situation end i dag, hvor våbeninspektørerne ønsker at fortsætte.

Dengang var situationen i Sikkerhedsrådet en anden. Der var medlemmer, der var imod, men Sikkerhedsrådet tog så at sige magtanvendelsen til efterretning, og Rusland endte med at tilslutte sig. Dengang var beslutningen indledningen til fornyet pres, som oven i købet lykkedes i det korte løb. Danmark vedtog at stille sin Hercules til rådighed den 17. februar. Den 20. februar indgik Kofi Annan en aftale med irakerne, og vores Hercules kom aldrig på vingerne.

I dag sender vi ikke vort militære bidrag ud for at lægge pres, men på et tidspunkt, hvor krigen er besluttet og kan starte når som helst, måske endda før dette beslutningsforslag er vedtaget.

Hvad der interesserer tænksomme danskere i dag – det vil jeg gerne sige til alle de regeringsordførere, som har interesseret sig for 1998 – er selvfølgelig ikke, om vi tænkte og handlede rigtigt i 1998, men om vi tænker og handler rigtigt i dag, få timer før krigen starter.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu har vi jo hørt Det Radikale Venstre i flere omgange sætte spørgsmålstejn ved det notat, som er kommet fra Folkeretskontoret. Det får mig til i lyset af den debat, der var i 1998, lige at tage nogle bemærkninger, som kom fra den daværende radikale ordfører, Jørgen Estrup, frem. Her siger hr. Jørgen Estrup:

»Og må jeg så sige til både hr. Keld Albrechtsen og hr. Søvnald, at jeg synes, det er ret stærkt at de to herrer, som jeg ved ikke er folkeretsexpenter, nu slår sig op på, hvilke af de eksperter, som vi har hørt udtale sig, der har ret, og hvilke der ikke har ret. Jeg ved, at der i går i radioens Orientering var to eksperter, som begge er højt estimerede, som var vildt uenige. Hvem af dem, der er den rigtige ekspert? Ja, det har både hr. Albrechtsen og hr. Søvnald åbenbart fuld klarhed over.

Jeg vil blot sige, at det, man gør, når man er folketingsmedlem, er, at man lytter til den afvej-

ning, der kommer fra regeringen, i hvert fald når man er et radikalt medlem, og siger, at det er regeringen, der har ansvaret for at lægge udenrigspolitikken, og med det ansvar, som regeringen dermed påtager sig, er den afvejning og den ekspertise, som regeringen råder over, afgørende«.

Det her svarer til, at hvis vi skulle i en diskussion om ekspropriation, og hvorvidt man her overtrådte grundloven, ja, så sagde man: Vi er i øvrigt ligeglade med, hvad Justitsministeriet mener, for vi mener noget helt andet selv!

Hvad er det egentlig, der har fået Det Radikale Venstre til at ændre holdning til det arbejde, som bliver lavet af Folkeretskontoret?

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Se, nu skal det jo ikke være en konkurrence som i »Hvem vil være millionær?« ud fra, om man kan gætte, hvem der kan citere hvad. Men lad mig læse følgende op:

Jeg vil gerne gentage mig selv. Det internationale samfund kan ganske enkelt ikke leve med, at en stat vilkårligt nægter at opfylde de krav, som efter grundige forhandlinger er opstillet af Sikkerhedsrådet. Det forekommer særligt indlysende, når talen er om forbud mod besiddelse og brug af biologiske og kemiske våben, der frembyder en åbenbar trussel mod freden i regionen.

Konkurrencen går så ud på, om ordføreren kan gætte, hvem det er, der har sagt det, og hvilket land det drejer sig om.

Det, jeg også vil spørge ordføreren om, er jo om våbeninspektørerne: Hvorfor er våbeninspektørerne der? Er det for at finde våben, eller er det for at finde ud af, om Saddam Hussein rent faktisk har vilje til at samarbejde og afvæbne?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu vælger Det Radikale Venstre at tage udgangspunkt i et juridisk aspekt, om der er grundlag for krigen, og så vælger Det Radikale Venstre at tage stilling ud fra, hvad der kunne ske, hvis man havde ladet Hans Blix fortsætte våbeninspektionen, til trods for at våbeninspektionerne gang på gang gennem de sidste 12 år har vist, at Saddam Hussein ikke har viljen til at ville afvæbne.